

ת"פ 11804/06/15 - פרקליטות מחוז מרכז - פלילי נגד גלי טובל

בית משפט השלום ברמלה

07 אפריל 2016

ת"פ 11804-06-15 פרקליטות מחוז מרכז - פלילי נ' טובל

בפני כב' השופט ד"ר עמי קובו, סגן הנשיאה
מאשימה
נגד
נאשמים
גלי טובל

ב"כ המאשימה: אין התייצבות

ב"כ הנאשמת: עו"ד נטע חפץ

החלטה

האם נהגה המאשימה חוסר סבירות בהחלטתה להגיש נגד הנאשם כתב אישום חלף הגעה להסדר מותנה? והאם יש מקום להתערבות בית המשפט בשיקול דעתה של המאשימה? אלו השאלות העומדות לדיון בתיק זה.

רקע

1. נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירות של **מכירת טובין הנושאים סימן מסחר רשום ללא היתר**, לפי סעיף 60(א)(3) לפקודת סימני המסחר [נוסח חדש], התשל"ב - 1972 (להלן: "הפקודה") וכן **החזקה לצורכי מסחר של טובין הנושאים סימן מסחר רשום ללא היתר**, לפי סעיף 60(א)(4) לפקודה.

2. על-פי המתואר בעובדות כתב האישום בתקופה שבין 1.1.13 ועד ל- 10.12.13 החזיקה הנאשמת בחנות לשם מסחר, ועסקה במכירה של פריטי לבוש וארנקים הנושאים סימן מסחרי רשום של חברת "שנאל" אשר לא יוצרו על ידי החברה, ללא רשות מבעל הסימן או מי מטעמו. ביום 14.11.13, מכרה הנאשמת כובע וצעף הנושאים את הסימן המסחרי של החברה תמורת 80 ₪. בתאריך 10.12.13 החזיקה הנאשמת בחנות לשם מסחר, 72 פריטי לבוש ו- 15 ארנקים הנושאים סימן מסחרי רשום של חברת "שנאל" אשר לא יוצרו על ידי החברה, ללא רשות מבעל הסימן או מי מטעמו.

3. בטרם מענה לכתב האישום, עתרה ב"כ הנאשמת לביטול כתב האישום בשל שיקול דעת בלתי סביר בהעמדה לדיון.

טיעוני הצדדים

4. לטענת ב"כ הנאשמת, עו"ד נטע חפץ, סירוב המאשימה לערוך עם הנאשמת הסדר מותנה, כאמור בסעיף 67א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1988 (להלן: "החסד"פ") הינו בלתי סביר ואינו עולה בקנה אחד עם עקרון שיוויון המשפט הפלילי. לפיכך עתרה ב"כ הנאשמת להורות על ביטול כתב האישום וזאת מהנימוקים שיפורטו להלן.

לבית המשפט נתונה הסמכות לדון ולהכריע בטענות מנהליות המכוונות נגד

א.

המאשימה ובכלל זה נגד שיקול דעתה של התביעה באשר לעצם הגשת כתב אישום.

סמכות זו נעוצה בין היתר בדוקטרינת הביקורת המנהלית בפלילים אשר נקבעה בבג"צ 9131/05 ניר עם ירקות אגודה שיתופית חקלאית בע"מ נ' מדינת ישראל (6.2.06). דוקטרינה זו אינה מוגבלת למסגרת של הגנה מן הצדק, אלא היא רחבה יותר ומאפשרת לבחון את סבירות שיקול הדעת המנהלי שבבסיס ההליך הפלילי, גם אם לא הוביל לפגיעה מהותית בתחושת ההגנות והצדק. דוקטרינה זו מתמקדת באינטרס הציבורי הרחב שבקיומו של שיקול דעת מנהלי תקין של רשויות האכיפה, ולא רק בשיקולי הצדק וההגנות הצר של הנאשם הספציפי.

המאשימה לא שקלה את השיקולים הראויים ולא מילאה חובתה כרשות מנהלית

ב.

להפעיל שיקול דעת סביר. משניתן בידי המאשימה כלי אכיפה חלופי מידתי יותר מניהול הליך פלילי, מלכתחילה לא היה מקום להגיש את כתב האישום. החלטת המאשימה שלא לחזור בה מכתב האישום ולא לערוך עם הנאשמת הסדר מותנה הינה בלתי סבירה ויש בה כדי להוביל לביטולו של כתב האישום.

עניינה של הנאשמת עונה על תנאי החלתו של הסדר מותנה - כעולה מדברי

ג.

ההסבר לחוק, הסדר מותנה מהווה כלי אכיפה מידתי המיועד למקרים בהם נקיטה בהליך פלילי הנה בגדר אמצעי חמור מידי ואילו סגירת התיק אינה מבטאת כראוי את האינטרס הציבורי. כלי זה מאפשר להטיל סנקציה מתאימה והולמת ללא ניהול הליך פלילי. במקרה דנן, מתקיימים תנאי הסף הקבועים בחוק ובהנחיית היועמ"ש להחלתו של הסדר מותנה: קיימות ראיות מספיקות; מדובר בעבירת עוון המנויה בהנחיית היועמ"ש כעבירה לגביה ניתן להחיל הסדר מותנה; העונש המתאים אינו כולל רכיב של מאסר בפועל - רף הענישה בפסיקה הנוהגת במקרים דומים מלמדים כי רף הענישה הינו מאסר מותנה לצד רכיבים כספיים; הנאשמת נעדרת עבר פלילי; הנאשמת הינה אלמנה ואם לחמישה ילדים, מצבה הכלכלי קשה והיא זכאית לקצבה מהביטוח הלאומי, היא אינה בעלת החנות אלא שכירה המשתכרת 2,000 ₪ בחודש; מדובר במספר לא רב של פרטים ובאירוע חד פעמי; הנאשמת שיתפה פעולה, הודתה ונטלה אחריות על מעשיה וכן פיצתה בהליך אזרחי את החברה הנפגעת.

העדר סבירות הנמקת המאשימה בבסיס ההחלטה שלא לערוך הסדר מותנה -

ד.

המאשימה נימקה את סירובה להסדר מותנה בכמות הפריטים שנתפסו וכן בזהות החברה בעלת הסימן המסחרי הרשום שהינה חברת "יוקרה". הנמקות אלו שגויות ובלתי סבירות. באשר ל"יוקרתה" של החברה הרי שבנימוק זה יש טעם לפגם שכן הערך החברתי הנפגע הינו הגנה על זכויות יוצרים בקבלת גמול הולם בגין מכירת יצרתם ואין הדבר משנה האם מדובר במוצר יקר או זול. באשר לכמות הפריטים הרי שלא אחת הוחלט על הסדרים מותנים אף במקרים בהם היה מדובר בכמות גדולה יותר וגם כאשר מדובר בסימני מסחר של חברת "יוקרה". כתמיכה לטענה זו פירטה בטיעוניה ב"כ הנאשמת רשימה של מספר מקרים מתוך אתר פרקליטות המדינה אשר בהם נחשדו החשודים בעבירות דומות והוחל כלפיהם הסדר מותנה.

5. לטענת ב"כ המאשימה, עו"ד ליאת פלג, המאשימה מתנגדת לעריכת הסדר מותנה עם הנאשמת וזאת בשל העדר התאמה של התיק ונסיבותיו להליך של הסדר מותנה. היות ושיקול הדעת בנוגע

לעריכת הסדר מותנה, כחלק משיקולים של הגשת כתב אישום או גניזת תיקים, בסמכותה של המאשימה, כשבית המשפט אינו נכנס לנעליה, הרי שיש לדחות את הטענה.

א. **במענה לטענה לפיה לבית המשפט נתונה הסמכות לדון ולהכריע בטענות מנהליות**

המכוונות כנגד רשות האכיפה ובכלל זה כנגד שיקול דעתה של התביעה באשר לעצם

הגשת כתב אישום, השיבה ב"כ המאשימה כי על אף שלבית המשפט ישנה סמכות כאמור, הרי שעל פי ההלכה הפסוקה על בית המשפט לגזור על עצמו ריסון ואיפוק בעודו מבקר הגשת כתב אישום על ידי המאשימה. התערבות שיפוטית בסמכות התביעה תהווה פגיעה באיזון העדין שבין הרשות השופטת לבין רשויות התביעה ולפיכך התערבות בהחלטות הרשות צריכה להיות מצומצמת וזהירה ורק במקרים חריגים, בהם נפל בהחלטה משגה מהותי היורד לשורש העניין או מקום שהתגלה עיוות מהותי המחייב תיקון. זאת ועוד, מתחם שיקול הדעת הנתון לגורמי התביעה בעניין העמדה לדין של נאשם הוא רחב ביותר. לתביעה נתון מנעד רחב של אפשרויות פעולה בתחום העמדה לדין, שנקיטה בכל אחת מהן עשויה לעמוד במבחן הסבירות. לזכות המאשימה עומדת חזקת תקינות הפעולה המנהלית ובית המשפט אינו מחליף את שיקול הדעת של המאשימה ואינו בגדר "תובע-על" אלא בוחן את סבירות החלטתה. לפיכך, גם אם סבור בית המשפט כי היה מקום לקבל החלטה אחרת, הרי שאין בכך להביא לביטולו של כתב האישום כל עוד שיקול הדעת של המאשימה היה סביר.

ב. **במענה לטענה לפיה המאשימה לא שקלה את השיקולים הראויים ולא מילאה**

חובתה כרשות מנהלית להפעיל שיקול דעת סביר שתוצאתו היא פגיעה לא מידתית

בנאשמת, השיבה ב"כ המאשימה כי הפניית הנאשמת להליך של הסדר מותנה אינה זכות הקנויה לנאשמת, אלא נתונה לשיקול דעת המאשימה והיא פרי שקלול נתונים מגוונים הקשורים בעבירה עצמה, נסיבותיה ונסיבות הנאשמת. על פי החוק תובע "רשאי" לא להעמיד לדין חשוד, קרי הכלל הוא כי לתביעה נתון שיקול הדעת בשאלה האם להציע לחשוד הסדר מותנה או להחליט כי יש להעמידו לדין.

ג. **במענה לטענה לפיה עניינה של הנאשמת עונה על תנאי החלתו של הסדר**

מותנה, השיבה ב"כ המאשימה כי על פי הנחיית היועץ המשפטי לממשלה מס' 4.3042 אין בהסמכת רשות תביעה לערוך הסדרים מותנים כדי לשלול את סמכותה להעמיד חשודים לדין בעבירות אלה כאשר נסיבות העניין מצדיקות זאת. ב"כ המאשימה טענה כי נוכח משך העיסוק במסחר של מוצרים מפרי סימן מסחר; היקף ההחזקה; טיב המוצרים אותם ניסתה הנאשמת למכור כמקוריים; הנזק הרב שנגרם לחברה המייצרת ולציבור; וכן העובדה כי הנאשמת החזיקה בפרטים המפרים בחנות המצויה בטבורה של עיר ולא בדוכן בשוק, מקום שמטבע הדברים האכיפה בו קשה יותר, הרי שההחלטה להגיש כתב אישום הינה מוצדקת וראויה. לפיכך, ולאחר ששקלה המאשימה את כל הקריטריונים הנדרשים החליטה המאשימה כי ראוי יהיה להגיש כתב אישום. באשר לטענה בדבר היות החברה "יוקרתית" הוסיפה ב"כ המאשימה כי ככל שעולה מחירו של מוצר, כך הפגיעה ביוצר עולה הן מבחינת הפגיעה במוניטין והן מבחינת גובה התמלוגים המגיעים לו עקב מכירת יצירותיו. כמו כן ככל שמדובר במוצר "יוקרה" נגרמת פגיעה גדולה יותר לצרכן המשלם סכום כסף גבוה בציפייה למוצר איכותי. בנוסף, ישנו אינטרס גדול יותר לזייף ולמכור מוצרים מסוג זה ועל כן האינטרס הציבורי שבהרתעת הזייפנים והמוכרים

עולה.

ד. במענה לטענה לפיה במקרים דומים נערכו הסדרים מותנים ולפיכך יש לבטל את

כתב האישום נגד הנאשמת, השיבה ב"כ המאשימה כי הסדרים בעבירות דומות אינם מקימים חסינות לנאשמת מפניהגשת כתב אישום נגדה בהתקיים תשתית ראייתית מספיקה. כמו כן אין ללמוד ממקרים אלו על מדיניות שיטתית של המאשימה לערוך הסדר מותנה עם כל חשוד בעבירה מסוג זה שכן מדובר במקרים בעלי נסיבות ספציפיות אשר אינם דומים למקרה דנן. שנית, סיווג העבירה והעדר עבר פלילי הם רק שניים מתוך הקריטריונים שהמאשימה נדרשת לבחון. קבלת טענה כי אין להעמיד לדין חשודים בעבירות כאמור כל אימת שהם נעדרו עבר פלילי מבטלת, הלכה למעשה, את שיקול דעת התביעה ליישם את ההסדר במקרים המתאימים ולמעשה מחייבת לערוך הסדר מותנה גם שעה שנסיונות ביצוע העבירה או תוצאותיה מחייבות העמדתו לדין של החשוד, ולא כך הדבר. המאשימה מגישה כתבי אישום בעבירות אלו גם כאשר מדובר בנאשם שהינו נעדר עבר פלילי.

6. לבסוף טענה ב"כ המאשימה כי דחיית בקשתה של הנאשמת לעריכת הסדר מותנה, אינה גורמת לה נזק בלתי הפיך, וכי נתונה לה הרשות לשכנע את בית המשפט להימנע מהרשעתה וככל שבית המשפט ישתכנע כי הדבר מוצדק יכול הוא להימנע מהרשעתה ולהשית עליה ענישה שיקומית.

7. על תשובת המאשימה, הגיבה ב"כ הנאשמת, כי אין היא טוענת לאכיפה בררנית אלא להעדר סבירות בהחלטת המאשימה להגיש את כתב האישום. כמו כן טענה כי התיק דנן מתאים על כל נסיבותיו להליך של הסדר מותנה, וכי על המאשימה מוטלת החובה לבחון ולשקול בזמן אמת החלטת הסדר מותנה. העובדה שלא נשקלה בזמן האמת האפשרות להסדר מותנה היא כשלעצמה מהווה פגם בשיקול הדעת של הרשות ורק בשל כך יש מקום לבטל את כתב האישום. ניסיונות המאשימה לאבחן תיק זה מתיקים אחרים לא צלחו, ובדיקה של מקרים דומים מעלה כי המאשימה החילה הסדרים מותנים בתיקים בהם היה מדובר בחברות "יוקרה" וכשהיקף הפריטים רב וגם במקרים בהם נמכרו המוצרים המפריים בחנויות ולא בדוכני שוק. לפיכך, ההחלטה להגיש כתב אישום כנגד הנאשמת הינה בלתי סבירה ויש להורות על ביטול כתב האישום.

דין והכרעה

8. עסקינן בבקשה לביטול כתב אישום בטענה לפיה שגתה המאשימה עת הגישה כתב אישום ולא הסתפקה בהסדר מותנה לפיו סעיף 67א לחוק סדר הדין הפלילי.

9. לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים שוכנעתי כי דין הטענה להידחות.

10. אין מחלוקת בין הצדדים על כך שבית המשפט בהליך הפלילי מוסמך לדון בטענות בדבר פגמים שנפלו בהגשת כתב האישום וכי החלטות מנהליות של המאשימה נתונות לביקורת בכלים מנהליים על ידי בית המשפט בהליך הפלילי (ראו בין היתר בג"צ 9131/05 **ניר עם כהן ירקות אגודה שיתופית חקלאית נ' מדינת ישראל** (6.2.06); בג"צ 6887/13 **קניאס נ' היועץ המשפטי לממשלה** (12.1.14); בג"צ 815/11 **פלוני נ' המשנה לפרקליט המדינה** (8.2.11); בג"צ 1382/13 **פלוני נ' בית המשפט המחוזי בחיפה** (27.2.13) וכן מאמרו של רענן ג' די "בית המשפט הפלילי בשבתו כבג"ץ-הלכת ניר עם כהן ודוקטרינת הביקורת המנהלית בפלילים - חלק ב" **הסניגור** 202 (2014)).

11. סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי מעניק לרשויות התביעה שיקול דעת אם להעמיד לדין אדם אם לאו - שיקול דעת היוצר קשת אפשרויות סבירות. אלא שגם בגדרי שיקול דעת זה, על הרשות לפעול בשוויון. שוויון זה אינו טכני. פרשות נבדלות זו מזו במאפייניהן ובנסיבותיהן, והדין וההלכה הפסוקה מתירים לרשויות מרחב תמרון נכבד בהיבטים הנוגעים לאכיפה הפלילית, בכפוף לכך שהתובע קיבל החלטתו תוך שקילת השיקולים הרלוונטיים ושיקולים אלה בלבד, ושפעל בתום לב, בהגינות, ללא הפליה ובסבירות. במסגרת שיקול דעת זה, עשויה הרשות להימנע מלהעמיד לדין אדם זה או אחר מטעמים טובים וענייניים. מכאן נובע כי החלטה שלא להעמיד לדין - וכמוה החלטה להעמיד לדין - היא חלק מהפעלת סמכות של התביעה הכללית בתוך מתחם שיקול הדעת המוקנה לה, והשאלה האם החלטה כזו עומדת באמות המידה המתחייבות מן הדין מסורה להכרעתו של בית המשפט. לפיכך, במסגרת הדיונית תבחן הפעלת שיקול הדעת של הרשות, והשאלה אם נפל פגם במעשיה, בהתאם לאמות המידה של המשפט המינהלי (ראו ע"פ 6328-12 **מדינת ישראל נ' פרץ** (10.9.13)).
12. סעיף 67א לחסד"פ קובע את האפשרות לסגור תיק נגד חשוד בהסדר מותנה. הסדר מותנה הינו הסכם בין התביעה לחשוד, לפיו החשוד מודה בביצוע עובדות המהווה עבירה ומתחייב לקיים את התנאים שפורטו בהסדר, וזאת כנגד התחייבות התובע להימנע מהגשת כתב אישום וסגירת התיק שנפתח נגד החשוד (ראו הנחיית היועמ"ש 4.3042 הפעלת תיקון 66 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982).
13. מטרת ההסדר היא לאפשר התאמה טובה יותר בין חומרת העבירה ונסיבות ביצועה לבין חומרת התגובה החברתית המופעלת נגד העברייני. ההסדר נועד לשמש בעיקר במקרים של עבירות קלות או עבירות שבוצעו בנסיבות מקלות הנוגעות לחשוד שביצע את העבירה, כאשר קיימת תשתית ראייתית ויש אינטרס ציבורי בהגשת כתב האישום, אם כי גבולי (ראו דברי הסבר להצעת חוק סדר הדין הפלילי (תיקון מס' 61) (הסדר לסגירת תיק מותנית) התשס"ט - 2008). ההסדר מאפשר דרך חלופית להעמדת חשוד לדין פלילי וזאת על ידי סגירת התיק לאחר שהחשוד מילא תנאים מסוימים ובכך למנוע ממנו ניהול הליך בבית משפט על כל המשתמע מכך ובכלל זה הכתם של הרשעה פלילית. השימוש בהסדר מאפשר גם את הרחבת האכיפה על תיקים פליליים שהיו נסגרים מחוסר עניין לציבור, בין בשל אילוצי כוח אדם ובין מאחר שאינם מצדיקים סנקציה פלילית.
14. למעשה, ההחלטה אם לערוך הסדר מותנה אם לאו, היא נדבך של החלטת התביעה בשאלת העמדת חשוד לדין או הימנעות מכך.
15. הכרעת התביעה הכללית בעניין העמדה לדין של חשוד נושאת עמה אחריות כבדה, אשר כורכת עמה את השאלה האם במקרה הנתון יש הצדקה לפתוח בהליך פלילי נגד הפרט. התביעה היא בעלת הסמכות בנושא העמדה לדין ולכן היא זו שגם נושאת באחריות הנגזרת מכך, ומשכך ישנה הצדקה להענקת שיקול דעת רחב לתביעה. למעשה, ההחלטה על העמדה לדין מחייבת בחירה בין דרכי פעולה שונות, מצריכה איזון ושקלול עדין בין מגוון רב של אינטרסים וערכים רלוונטיים שונים, תוך מתן משקל ראוי לשיקולי מדיניות. החלטה מורכבת זו מצריכה מומחיות, ניסיון ומקצועיות הנתונים לרשות התביעה, אשר מצדיקים אף הם ליתן לתביעה שיקול דעת רחב. בנוסף, מתן שיקול דעת עצמאי לרשות התובעת לצד ביקורת שיפוטית מצומצמת שומרים על מנגנון קבלת החלטות אוטונומי ובלתי תלוי במערכת השלטון האחרות אשר יש בכוחו כדי לשמור על עצמאותה של התביעה כחלק מהתפיסה של הפרדת רשויות (ראו מאמרו של ד"ר יניב ואקי "מרחב שיקול הדעת בהחלטה על העמדה לדין" **משפט מפתח**).

1, 23 (2013)).

16. הביקורת השיפוטית בכל הנוגע להחלטה בדבר העמדה לדין, מתפרשת בעיקר על שאלות הנוגעות להגינות ויושר, לרבות שאלות הנוגעות לתום הלב, טוהר המידות, ניגוד עניינים וכדומה. כאשר עסקינן בעילת התערבות של סבירות, היקף הביקורת השיפוטית מצומצם יותר. זאת בין היתר מאחר שהיקף שיקול הדעת של התובע לענין העמדה לדין הוא רחב ועומדות בפניו מגוון רחב של אפשרויות שכולן עשויות להיות סבירות. בית המשפט העליון שב והדגיש בהחלטות רבות כי אינו "תובע-על" או "יועץ משפטי-על" ואל לו מלהמיר את שיקול דעתו של היועץ המשפטי בשיקול דעתו שלו. בביקורת על החלטה בדבר העמדה לדין בית המשפט צריך להפעיל "מידת ריסון כפולה ומכופלת" (ראו בג"ץ 5675/04 **התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' היועץ המשפטי** (19.8.04)) ואף הדגיש כי מרחב התערבות במקרים אלה הוא צר (ראו בג"ץ 5699/07 **פלונת (א') נ' היועץ המשפטי לממשלה** (26.2.08)).

17. סעיף 67א(ב) קובע כי תובע "רשאי" להציע לחשוד הסדר אם ראה כי מילוי תנאי ההסדר יענה על העניין לציבור". מכאן כי הסמכות להציע לחשוד הסדר תחת הגשת כתב אישום נגדו הינה סמכות שבשיקול דעתו של התובע. במסגרת אותו שיקול דעת יכול תובע להחליט כי אין לעשות שימוש בהסדר המותנה. לענין זה ראו גם סעיף 10 להנחיית היועץ המשפטי לממשלה הקובע כי "אין בהסמכת רשות התביעה לערוך הסדרים מותנים בעבירות המנויות... כדי לשלול את סמכותה להעמיד חשודים לדין בעבירות אלה, כאשר נסיבות הענין מצדיקות זאת, ובכלל זה בהתקיים נסיבות מחמירות". מכאן שאי היעדרות המאשימה לקיום הסדר מותנה אפילו אם הנאשם עומד בתנאי הסף, אינה יוצרת כשלעצמה עילה להתערבות בית המשפט.

18. סעיף 11 להנחיית היועץ המשפטי לממשלה מונה את התנאים המתאימים בהם רשאי תובע להחיל הסדר מותנה ומתייחס לנתונים הבאים:

- א. נסיבות האישיות של החשוד - לרבות גילו, נסיבות חייו, עברו הפלילי ומידת הפגיעה הצפויה בו.
- ב. נסיבות ביצוע העבירה - לרבות העדר תכנון מוקדם, הנסיבות שהביאו לביצוע העבירה, חלקו היחסי, מעשה חד פעמי, קיומו של קורבן אחד וחלופי הזמן מביצוע העבירה.
- ג. תוצאות העבירה - לרבות הנזק שנגרם או צפוי היה להיגרם.
- ד. התנהלות החשוד לאחר ביצוע העבירה - לרבות שיתוף פעולה של החשוד, הודאה ונטילת אחריות, חרטה על מעשיו, מאמצים שנעשו על ידי החשוד לחזור למוטב, מאמצים שנעשו לתיקון תוצאות העבירה או לפיצוי הנזק שנגרם ממנה.
- ה. נסיבות מקלות אחרות אשר יש בהן להטות את הכף מבחינת האינטרס הציבורי לסגירת התיק בהסדר מותנה.

עיון בנסיבות האמורות בתיק זה מעלה כי בעוד שחלק מהתנאים האמורים לעיל מתקיימים (כגון העדר עבר פלילי, הודאה, חרטה ונטילת אחריות) תנאים אחרים אינם מתקיימים (כגון ריבוי המקרים, חלופי זמן מביצוע העבירה והנזק שנגרם). הגם שהנחיית היועץ המשפטי קובעת כי אין הכרח שכל הנסיבות יתקיימו כתנאי להחלת ההסדר המתונה הרי שנכח המפורט לעיל לא ניתן לקבוע כי החלטת המאשימה חורגת ממתחם הסבירות.

19. במקרה דנן, הבהירה המאשימה כי השיקולים שעמדו בבסיס החלטתה להגיש כתב אישום נגד

הנאשמת תחת הסדר מותנה הינם **משך העיסוק במכירת המוצרים המפרים סמני מסחר; היקף ההחזקה, טיב המוצרים המפרים ועלותם, הנזק שנגרם לחברה המייצרת ולציבור; העובדה שהמוצרים נמכרו בחנות בטבורה של עיר, להבדיל מדוכן בשוק**. אלו נשקלו יחד עם **העדר העבר הפלילי; נסיבות חייה ותשלום פיצוי** והובילו להחלטה כי נוכח הפגיעה באינטרס הציבורי יש להגיש כתב אישום. סבורני כי הגם שב"כ הנאשמת הצביעה על מקרים מסוימים, הדומים למקרה דנן, בהם בחרה המאשימה בהסדר מותנה, לא ניתן לקבוע כי החלטת המאשימה בתיק דנן, נגועה בחוסר סבירות. העדר עבר פלילי ונסיבות אישיות של הנאשמת אינם מקימים לה חסינות מפני הגשת כתב אישום ולא ניתן לומר כי החלטת המאשימה להעמיד הנאשמת ניתנה בחוסר סבירות עד כדי ביטול כתב האישום נגדה, וזאת גם אם יכולה היתה המאשימה לקבל החלטה שונה, כפי שעשתה במקרים דומים.

20. בשורה של החלטות אשר ניתנו בבתי משפט שלום בהם הועלו טענות דומות דחו בתי המשפט את הטענות תוך שקבעו כי על אף שמחובתה של המאשימה לשקול קיומו של הסדר מותנה אין היא מחויבת, גם אם הנאשם עומד בתנאי הסף, להימנע מהגשת כתב אישום תחת הסדר מותנה (ראו למשל: ת"פ (קריות) 21857-06-14 **מדינת ישראל נ' בן סימון** (7.9.2015); ת"פ (ראשל"צ) 11475-07-15 **מדינת ישראל נ' דניאל** (02.02.16); ת"פ (נת') 14741-11-14 **מדינת ישראל נ' סלע ואח'** (07.02.16); בחע"מ (ראשל"צ) 35068-12-14 **מדינת ישראל נ' דניאל סרבריאנסקי** (18.02.16)).

21. בשולי הדברים מן הראוי לתת את הדעת לשימוש המצומצם אשר נעשה עד כה בסמכות המאשימה לסגירת תיק בהסדר מותנה. בהקשר זה מן הראוי להביא את דברי פרופ' אורן גזל אייל "התפתחויות במשפט הפלילי הדיוני והמהותי - 2012-2014 (יפורסם **בדין ודברים** ט' (2) 2015):

"החוק נועד לאפשר העברת מרבית ההליכים בעברות הקלות יחסית להליך החלופי. כיום מובילים הליכים כאלה לגזרי דין שלרוב אינם כוללים מאסר בפועל, ועל כן היה צפוי שהשימוש בחלופות יביא לצמצום ניכר של העומס על בתי המשפט ורשויות האכיפה. אלא שאף שהחוק נכנס לתוקפו כבר בחודש מאי 2013, ההבטחה של החוק רחוקה ממימוש...

התוצאה היא כי עד דצמבר 2015 אוזכרו באתר משרד המשפטים רק 60 הסדרים מותנים שהושלמו בנוגע לעברות פליליות שבטיפול הפרקליטות... החוק אפוא לא יושם אף באחד מעשרות אלפי התיקים שבטיפול התביעות המשטריות ועד כתיבת שורות אלו הסתיימו רק כ- 30 תיקים מאלו שבטיפול הפרקליטות במסגרת הליך זה: כשליש מהתיקים עסקו בעברות שנובעות מנשיכות כלבים, ומיעוטם בעברות של מח"ש, עברות על חוק המחשבים והפרת סימני מסחר".

יש לקוות כי בעתיד יורחב השימוש שעושה התביעה הכללית בכלי חשוב זה שהעניק לה המחוקק.

22. לפיכך, לא מצאתי כי החלטת המאשימה להגיש כתב אישום במקרה דנן, חרגה ממתחם הסבירות באופן אשר מצדיק את התערבות בית המשפט בדרך של ביטול כתב האישום. עם זאת, כפי שאף ציינה המאשימה בטעוניה, נימוקי ההגנה יילקחו בחשבון ככל שיימצא שהנאשמת ביצעה את העבירות, בין אם לסוגיית אי הרשעה ובין אם לסוגיית העונש.

סוף דבר

23. אשר על כן, הבקשה לביטול כתב האישום נדחית.

ניתנה היום, כ"ח אדר ב' תשע"ו, 07 אפריל 2016, בנוכחות הצדדים.